

Ohir
vui
Demà

juan zurita
pilar giró

La percepció de la realitat sempre té una connotació individual i subjectiva. En l'art s'intenta acotar, des de l'estètica, la projecció d'aquesta percepció sobre un altre suport tangible, malgrat que després el resultat evoqui a l'espectador altres realitats que el realitzador potser mai no hauria imaginat. És el poder evocador de la imatge, com a significant, però incapaç de delimitar l'enorme continent de significats. D'aquí la seva màgia. La vida pot esdevenir un projecte de realitat, en la cerca d'un sentit que no tan sols complagui l'acompanyament del temps.

TOT PER LA PINTURA. Juan Zurita, a primer cop d'ull, podria semblar un explorador polifacètic. El seu discurs es manifesta en diversos suports: el vídeo, la fotografia i la pintura. Sorpren la unitat del contingut, i és per això que pot ser considerat un explorador de la imatge. El tema és recurrent: la gent, la ciutat, el moviment. Però ho dissectiona, gairebé com un científic. Primer grava amb vídeo les escenes que li interessin de la realitat que ell percep, gairebé sempre de l'ambient urbà quotidià. Després treballa els fotogrames, i d'aquí el seu vincle amb la fotografia. Tot aquest treball de seqüències és previ, com una mena d'es-

La primera exposició individual de Juan Zurita i Benedicto (Aiguaviva-Terol, 1975) a Barcelona fou Projeccions 3, a la sala d'exposicions de la Cambra de La Propietat Urbana de Barcelona, gestionada per Àlex Mitrani. Els dos darrers anys ha estat seleccionat en el Premi a la Pintura Jove que organitza la Sala Parés. El 2003 va rebre el segon premi de la 4a edició del Concurs Nacional de Pintura Jaurena Art. Enguany ha estat seleccionat, en la modalitat de pintura, a Generación 2005, de Caja Madrid; així doncs, el mes de gener la seva obra es podrà veure a les sales madrilenyes d'aquesta entitat. Al febrer, la barcelonina Sala d'Art Maragall li dedicarà una exposició, i al març la seva obra viatjarà cap a Tolosa.

"Iguai". Oli sobre tela. 2004.

bós, per al resultat final plasmat en pintura. Aquesta part pictòrica és la que Zurita considera més rellevant en la seva obra. Diu que "el pas del temps fragmenta la realitat i queda el record d'una sensació, d'una imatge amb la qual construïm la nostra pròpia veritat". I l'exploració de la

imatge, des de la seva primera captura en vídeo proposa altres realitats que res tenen a veure amb el context d'on fou extreta. Ara pertany a l'univers expansiu del llenguatge artístic.

COLORS DE LA NIT. La vibració de la llum, els seus canvis

constants que ja van preocupar els impressionistes en les seves pintures a *plein aire*, apareix en les obres de Zurita amb unes altres intencions. En una era en què l'assassinat de la nit sembla una trama més aviat novel·lesca, la fascinació pels neons, el contrast de llum i fosc, donen lloc a escenaris on es dificil discernir entre la realitat i la ficció. Sembla que tot allò copsat per l'objectiu d'una càmera pertany a la realitat, però existeixen tantes veritats com mirades vers la realitat, i això és el que Zurita transmet en les seves obres: "El que cerco en la imatge és una visió pròpia, subjectiva de la realitat. Una realitat diferent per a cada un de nosaltres, l'essència de la ciutat."

DISTORSIONS. L'evolució de la seva obra plàstica, com si d'un moviment pendular es tractés, passa del ver realisme a la desaparició total de l'objecte, restant tan sols l'espai on es reflecteix el cos de la llum. Aquesta distorsió d'una mateixa realitat sembla trobar el punt d'equilibri en les darreres obres, on el referent és perceptible i el concepte guanya terreny a l'efecte. El món canviant, dins l'ordre de l'univers, sembla una font inesgotable de treball per a aquest explorador de la imatge.

Juan Zurita

La percepción de la realidad siempre tiene una connotación individual y subjetiva. En el arte se intenta acotar, desde la estética, la proyección de esta percepción sobre otro soporte tangible, aunque después el resultado evoque al espectador otras realidades que el realizador quizás nunca habría imaginado. Es el poder evocador de la imagen, como significante, pero incapaz de delimitar el enorme continente de significados. De aquí su magia. La vida se puede convertir en un proyecto de realidad, en la busca de un sentido que no tan sólo complazca el acompañamiento del tiempo.

TODO POR LA PINTURA. Juan Zurita, a primer vistazo, podría parecer un explorador polifacético. Su discurso se manifiesta en diversos soportes: el vídeo, la fotografía y la pintura. Sorprende la unidad del contenido, y es por eso que puede ser considerado un explorador de la imagen. El tema es recurrente: la gente, la ciudad, el movimiento. Pero lo disecciona, casi como un científico. Primero grava con vídeo las escenas que le interesan de la realidad en que él percibe, casi siempre del ambiente urbano cotidiano. Después trabaja los fotogramas, y de aquí su vínculo con la fotografía. Todo este trabajo de secuencias es previo, como una especie de esbozo, para el resultado final plasmado en pintura. Esta parte pictórica es la que Zurita considera más relevante en su obra. Dice que "el paso del tiempo fragmenta la realidad y queda el recuerdo de una sensación, de una imagen con la cual construimos la nuestra propia verdad".

la exploración de la imagen, desde su primera captura en vídeo propone otras realidades que nada tienen a ver con el contexto de dónde fue extraída. Ahora pertenece al universo expansivo del lenguaje artístico.

COLORES DE LA NOCHE. La vibración de la luz, sus cambios constantes que ya preocuparon los impresionistas en sus pinturas "à plein aire", aparece en las obras de Zurita con otras intenciones.

En una era en que el asesinato de la noche parece una trama más bien novel-lesca, la fascinación por los neones, el contraste de luz y oscuridad, dan lugar a escenarios donde es difícil discernir entre la realidad y la ficción. Parece que todo aquello cogido por el objetivo de una cámara pertenece a la realidad, pero existen tantas verdades como miradas hacia la realidad, y eso es lo que Zurita transmite en sus obras: "Lo que busco en la imagen es una visión propia, subjetiva de la realidad. Una realidad diferente para cada uno de nosotros, la esencia de la ciudad."

DISTORSIONES. La evolución de su obra plástica, como si de un movimiento pendular se tratara, pasa del verdadero realismo a la desaparición total del objeto, restando tan sólo el espacio donde se refleja el cuerpo de la luz. Esta distorsión de una misma realidad parece encontrar el punto de equilibrio en las últimas obras, donde el referente es perceptible y el concepto gana terreno al efecto.

El mundo cambiante, dentro de la orden del universo, parece una fuente inagotable de trabajo para este explorador de la imagen.

Pilar Giró